

Dobozi Eszter

Nem ez ma már az emlék

*Nem a teher, a csomagok
súlya híz már, a két szatyor
elől, hátul két garabó.
Vonszolódni mintha neked
nem is kellett volna. Nem ez
ma már az emlék: a bicaj,
a teherhordó csőszamár,
s amint vonultunk mindahány
gyerek, szülők, s ahogy rivallt
a gép, valahány száguldón,
mindent taposva elhaladt
mellettünk, s mi lengedeztünk
két keréken. Így alulról
látni ezt a hajszát, s alant
tengődni, és mindenestül
várni, vágyni – hogy mit jelent...
Nem ez maradt meg a régi
alkonyokból. Mint cseréli
színeit az ég! Egy szelet-
nyi Csontváry-sárga miképp
festi át a látóhatárt!
Csupán e városvégi kép
hív estelente, és ha már
barnáslilába hajlanak
a fakoronák, álmatag
távol tornyok, átszalad
a tájon hűs áramokban
a fel-feltűnő, s megigéz –
ugyanúgy, mint az érintés...*

Legenda lettél

*Már terveidben ott volt az első lépés,
hogy milyen is lesz majd a járókerettel.
Két nap se telt el még, és te nem beszéltél.
Leckénk így adtad föl, mert a képzetnek
van képe róla csak: a gondolat hol járt
belőled, hova tart. Mint folyón a holt ág,
olyan volt ott a tér, s az idő, mint zárt ég.
Hogy nyílt vizek sodra hordoz-e, s mi vár még,
tudta-e benned az, aki voltál s lennél?
S míg ezt latolgam, lehunytt szemed mögött
a látvány, vízió, ha volt, hová szökött?
Ki nekünk örök parancs – legenda lettél.*

Ki készülődik innen

*Épp karácsony volt a képen.
Legjobb arcunkat mutatva
pózoltunk. S a fa! Alatta
és fölötte kicsi lények
keringtek láthatatlanul.
De észrevétlenül más is
megjelent ott, s mint az ánizs
illata, lengte át a múlt
a szobát, és fenyegetőn,
mi jön. Ahogy nézem utóbb
felvételünk elámulón,
most szíven üt úgy látni őt,
mint ki készülődik innen...*